

Orzeczenie Trybunału z dnia 18 listopada 1999 r.

Teckal Srl przeciwko Comune di Viano i Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia

Wniosek o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego: Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna - Włochy

Zamówienia publiczne na usługi i dostawy - dyrektywy 92/50/EWG i 93/36/EWG - Udzielenie przez organ lokalny zamówienia na dostawę produktów i wykonanie określonych usług konsorcjum, którego ten organ jest członkiem

Sprawa C-107/98

Sprawozdania Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 1999 roku, str. I-8121

Strony

W sprawie C-107/98,

wniesionej do Trybunału na podstawie art. 177 Traktatu WE (obecnie art. 234 Traktatu WE) przez Tribunale Amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna celem rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego powstałego w postępowaniu toczącym się przed tym sądem, pomiędzy

Teckal Srl

oraz

Comune di Viano i Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia

związanego z wykładnią przepisu art. 6 dyrektywy Rady 92/50/EWG z 18 czerwca 1992 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (OJ 1992 L 209, s. 1)

TRYBUNAŁ (Piąta Izba),

w składzie:

D.A.O. Edward, prezes Izby, L. Sevon, J.P. Puissochet, P. Jann (sprawozdawca) i M. Wathelet, sędziowie,

Rzecznik Generalny: G. Cosmas,

Sekretarz: H.A. Ruhl, Główny Administrator,

po rozważeniu pisemnych uwag złożonych w imieniu:

Teckal Srl, przez A. Soncini i F. Soncini z palestry parmeńskiej, oraz P. Adara z palestry rzymskiej,

Azienda Gas-Acqua Consorziiale (AGAC) di Reggio Emilia, przez E.G. Di Fava z palestry Reggio Emilia i G. Cugurra z palestry parmeńskiej,

rząd włoski, przez profesora U. Leanza, szefa Departamentu Prawnego w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, działającego jako pełnomocnik, wspieranemu przez P. G. Ferri, Avvocato dello Stato,

rząd belgijski, przez J. Devaddera, radcę generalnego Służb Prawnych Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Handlu Zagranicznego i Współpracy Rozwojowej, działającego jako pełnomocnik,

rząd austriacki, przez W. Okreseka, Sektionschef w Biurze Kanclerza Federalnego, działającego jako pełnomocnik,

Komisję Wspólnot Europejskich, przez P. Stancanelli, ze służb komisji, działającego jako pełnomocnik,

uwzględniając protokół z rozprawy,

po wysłuchaniu ustnych uwag Teckal Srl, reprezentowanej przez A. Soncini i P. Adami; Azienda Gas-Acqua Consorziiale (AGAC) di Reggio Emilia, reprezentowanej przez G. Cugurra; rządu włoskiego, reprezentowanego przez P.G. Ferri; rządu francuskiego, reprezentowanego przez A. Breville-Vieville, Charge de Mission w Dyrekcji Prawnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych, działającego jako przedstawiciel; Komisji,

reprezentowanej przez P. Stancanelli, podczas rozprawy 6 maja 1999 r., po wysłuchaniu opinii Rzecznika Generalnego podczas posiedzenia 1 lipca 1999r.,

wydaje następujące orzeczenie

Podstawy orzeczenia

Postanowieniem z 10 marca 1998 r., które wpłynęło do Trybunału 14 kwietnia 1998 r., Tribunale Amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna (Rejonowy Sąd Administracyjny dla Emilia-Romagna) przekazał Trybunałowi, celem wydania wstępnego rozstrzygnięcia na podstawie art. 177 Traktatu WE (obecnie art. 234 WE) pytanie o wykładnię przepisów art. 6 dyrektywy Rady 92/50/EWG z 18 czerwca 1992 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (OJ 1992 L 209, s. 1).

Pytanie to powstało w postępowaniu pomiędzy Teckal Srl ("Teckal") z jednej strony, a władzami miejskimi Viano i Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia ("AGAC") z drugiej strony, dotyczącym udzielenia przez władze miejskie zamówienia na wykonywanie usług grzewczych dla pewnych budynków miejskich.

Przepisy wspólnotowe

W art. 1 lit. a) i b) dyrektywy 92/50 stanowi się, że:

"W rozumieniu niniejszej dyrektywy:

a) "zamówieniami publicznymi na usługi" są umowy o charakterze majątkowym, zawierane pomiędzy wykonawcą a zamawiającym w formie pisemnej (...)

b) "zamawiającym" jest organ państwowy, samorządowy, instytucja prawa publicznego lub stowarzyszenie, złożone z jednego lub z większej liczby takich organów lub instytucji prawa publicznego (...)."

W art. 2 dyrektywy 92/50 stanowi się, że:

"Jeżeli przedmiotem zamówienia są równocześnie towary w rozumieniu dyrektywy 77/62/EWG, jak i usługi w rozumieniu załączników I A oraz I B do niniejszej dyrektywy, zamówienie jest objęte niniejszą dyrektywą, o ile wartość usług przekracza wartość towarów ujętą w tym zamówieniu."

W art. 6 dyrektywy 92/50 stanowi się, że:

"Dyrektywy nie stosuje się do udzielania zamówień publicznych na usługi podmiotowi, który sam jest zamawiającym (w rozumieniu art. 1 lit. b)), na podstawie jego wyłącznego prawa, przysługującego mu według opublikowanego przepisu prawnego lub aktu administracyjnego, pod warunkiem, że przepisy te są zgodne z Traktatem."

Dyrektywa Rady 93/36/EWG z 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy (OJ 1993 L 199, s. 1) uchyliła dyrektywę Rady 77/62/EWG z 21 grudnia 1976 r. koordynującą procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy (OJ 1977 L 13, s. 1). Odesłania do uchylonej dyrektywy należy zgodnie z treścią art. 33 dyrektywy 93/36 uważać za odesłania do tej ostatniej.

W art. 1 lit. a) i b) dyrektywy 93/36 stanowi się, że:

"W rozumieniu niniejszej dyrektywy:

a) "zamówieniami publicznymi na dostawy" są umowy o charakterze majątkowym, zawierane w formie pisemnej pomiędzy dostawcą (osobą fizyczną lub prawną) a zamawiającym, zdefiniowanym poniżej w lit. b), których przedmiotem jest kupno, kupno na raty, dzierżawa, najem lub leasing z opcją lub bez opcji zakupu produktów. Dostawa może dodatkowo obejmować czynności związane z rozmieszczeniem i instalacją;

b) "zamawiającym" jest organ państwowy, samorządowy, instytucja prawa publicznego lub stowarzyszenie złożone z jednego lub większej liczby organów lub instytucji prawa publicznego (...)"

Prawo krajowe

Zgodnie z przepisem art. 22 (1) włoskiej ustawy nr 142 z 8 czerwca 1990 r. o organizacji władz terytorialnych (GURI nr 135 z 12 czerwca 1990 r.) ("ustawa nr 142/90") władze miejskie zapewniają zarządzanie publicznymi usługami związanymi z produkcją towarów i wykonywaniem usług w celach społecznych, oraz promują gospodarczy i obywatelski rozwój społeczności lokalnych.

W art. 22 (3) ustawy nr 142/90 stanowi się, że władze miejskie mogą zapewniać wykonywanie tych usług na zasadzie uzyskiwania pracy i materiałów udzielając koncesji podmiotom trzecim, albo poprzez specjalne przedsiębiorstwa, instytucje niezarobkowe lub spółki, w których władze lokalne mają większość udziałów lub akcji.

W art. 23 ustawy nr 142/90, określającym pojęcie specjalnych przedsiębiorstw i instytucji niezarobkowych, stanowi się, że:

"1. Przez specjalne przedsiębiorstwo rozumie się jednostkę (ente strumentale) ustanowioną przez podmiot lokalny, mającą osobowość prawną, autonomię gospodarczą i statut zatwierdzony przez radę miejską lub prowincji.

(...)

3. Organami przedsiębiorstwa i instytucji są zarząd, przewodniczący i dyrektor przyjmujący odpowiedzialność za kierowanie taką jednostką. Szczegółowe zasady powoływania i odwoływania członków zarządu określa statut organu lokalnego.

4. W swej działalności, przedsiębiorstwo i instytucja powinny stosować kryteria efektywności, sprawności i rentowności, oraz równoważyć budżet poprzez równoważenie kosztów i przychodów, w tym transferów.

(...)

6. Administracja lokalna zapewnia kapitał początkowy, określa cele i zasady, zatwierdza dokumenty założycielskie, sprawuje nadzór, nadzoruje wyniki osiągnięte w dziedzinie zarządzania, oraz pokrywa wszelkie koszty socjalne, jakie mogą powstać.

(...)"

Zgodnie z treścią art. 25 ustawy nr 142/90, władze miejskie i prowincji, mogą, celem łącznego zarządzania jedną lub większą liczbą usług, tworzyć konsorcjum zgodnie z przepisami dotyczącymi specjalnych przedsiębiorstw określonych w art. 23. W tym celu, każda rada miejska zatwierdza, równocześnie ze statutem konsorcjum, bezwzględną większością głosów, umowę. W walnym zgromadzeniu konsorcjum uczestniczą przedstawiciele wchodzących w jego skład podmiotów, reprezentowani przez burmistrza, przewodniczącego lub ich zastępców. Walne zgromadzenie wybiera zarząd oraz zatwierdza dokumenty założycielskie przewidziane w ustawie.

AGAC jest konsorcjum utworzonym przez władze kilku miast - w tym Viano - celem zarządzania usługami energetycznymi i ekologicznymi na podstawie art. 25 ustawy nr 142/90. Zgodnie z art. 1 swego statutu ("statut") ma osobowość prawną i autonomię operacyjną. W art. 3 (1) statutu stanowi się, że funkcją AGAC jest przyjmowanie bezpośredniej odpowiedzialności oraz zarządzanie pewnymi wymienionymi usługami publicznymi, w tym "gaz do celów domowych i przemysłowych, ogrzewanie do celów domowych i przemysłowych, działania związane z powyższymi lub dodatkowe".

Zgodnie z treścią art. od 3 (2) do (4) statutu, AGAC może obejmować swymi działaniami inne lub dodatkowe usługi, posiadać akcje i udziały spółek akcyjnych innych niż z ograniczoną odpowiedzialnością, albo udziały w jednostkach wykonujących usługi inne lub dodatkowe, wreszcie zaś świadczyć usługi lub dostawy dla osób prywatnych, albo podmiotów publicznych innych niż władze miejskie.

Zgodnie z treścią art. 12 i 13 statutu, najważniejsze czynności zarządzania, w tym przygotowywanie rozliczeń i budżetów, zatwierdza zgromadzenie ogólne AGAC, złożone z przedstawicieli władz miejskich. Innymi ciałami zarządzającymi są rada, przewodniczący rady i dyrektor generalny. Nie ponoszą one odpowiedzialności przed władzami miejskimi za swe czynności z zakresu zarządzania. Osoby fizyczne zasiadające w tych ciałach nie wykonują żadnych funkcji w uczestniczących w konsorcjum władzach miejskich.

Zgodnie z treścią art. 25 statutu, AGAC musi mieć zrównoważony budżet i być dochodowy. Zgodnie z art. 27 statutu, władze miejskie przekazują AGAC fundusze i składniki majątkowe, od których AGAC wnosi na rzecz tych organów roczne opłaty. W art. 28 statutu stanowi się, że wszelkie nadwyżki osiągnięte w roku finansowym dzieli się pomiędzy uczestniczące w konsorcjum władze miejskie, pozostawia AGAC celem zwiększenia jej funduszy rezerwowych lub inwestuje w inne działania AGAC. Zgodnie z art. 29 statutu, w przypadku straty, deficyt w ustalonej ostatecznie wysokości może być pokryty między innymi w drodze wniesienia nowego kapitału przez uczestniczące władze miejskie.

W art. 35 statutu przewiduje się drogę arbitrażową do rozstrzygnięcia wszelkich sporów pomiędzy uczestniczącymi władzami miejskimi, albo tymi władzami i AGAC.

Spór w głównym postępowaniu

Decyzją nr 18 z 24 maja 1997 r. ("decyzja"), władze miejskie Viano powierzyły AGAC zarządzanie usługami w zakresie ogrzewania pewnej liczby budynków miejskich. Decyzji tej nie poprzedziło żadne zaproszenie do składania ofert.

Zadania AGAC dotyczą w szczególności eksploatacji i konserwacji instalacji grzewczych przedmiotowych budynków miejskich, w tym wszystkie niezbędne naprawy i modernizacje, oraz dostawy paliwa.

Wysokość wynagrodzenia AGAZ została ustalona w wysokości 122 mln lirów włoskich za czas od 1 czerwca 1997 r. do 31 maja 1998 r. Z tego, wartość dostarczanego paliwa wynosi 86 mln, koszt zaś eksploatacji i konserwacji instalacji 36 mln.

Zgodnie z art. 2 decyzji, po upływie pierwszego roku, AGAC zobowiązuje się do dalszego wykonywania usług przez następne trzy lata, na żądanie władz miejskich Viano, po zmodyfikowaniu warunków określonych w treści decyzji. Przewiduje się również kolejne przedłużenie [okresu wykonywania usług].

Teckal jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością działającą w dziedzinie usług grzewczych; w szczególności, dostarcza olej opałowy osobom fizycznym i organom publicznym, nabywając go uprzednio od producentów. Obsługuje również instalacje grzewcze na olej i gaz.

Teckal zainicjowała postępowanie przed Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna, podnosząc, że w związku z zamówieniami publicznymi władze miejskie Viano powinny przeprowadzać przetargi określone w prawie wspólnotowym.

Sąd krajowy, który nie ma pewności co do tego czy należy stosować dyrektywę 92/50 czy dyrektywę 93/36, zajął stanowisko, że w każdym wypadku został przekroczony, określony w obu tych dyrektywach, próg 200 000 ECU, od którego mają one zastosowanie.

Z uwagi na dwoisty charakter zadań powierzonych AGAC, które obejmują po pierwsze wykonywanie różnych usług, a po drugie dostarczanie paliwa, sąd krajowy sformułował pogląd, że nie można pominąć tego, iż ma zastosowanie przepis art. 6 dyrektywy 92/50.

W tych okolicznościach, Tribunale amministrativo regionale zawiesił postępowanie i zwrócił się do Trybunału o dokonanie wykładni art. 6 dyrektywy 92/50 "z punktów widzenia określonych w uzasadnieniu tego orzeczenia".

Dopuszczalność

AGAC i rząd austriacki dowodzą, że kwestia przedłożona celem wydania orzeczenia wstępnego jest niedopuszczalna. AGAC twierdzi po pierwsze, że wartość zamówienia będącego przedmiotem postępowania głównego jest niższa od progu określonego w dyrektywach 92/50 i 93/36. Dowodzi, że cenę paliwa należy odjąć od szacunkowej wartości zamówienia, w takim zakresie w jakim AGAC będąc sama podmiotem zamawiającym nabywa swe zapasy paliwa w drodze przetargów. Ponadto, przedmiotowa umowa nie jest zawarta na czas nieokreślony.

Po drugie, AGAC twierdzi że wniosek o wydanie wstępnego rozstrzygnięcia prowadzi faktycznie do wykładni prawa krajowego. To sąd krajowy powinien interpretować przepisy prawa krajowego, tak by móc stwierdzić czy ma zastosowanie wyjątek przewidziany w art. 6 dyrektywy 92/50.

Ze swej strony, rząd austriacki dowodzi, że wniosek o wydanie wstępnego rozstrzygnięcia jest niedopuszczalny, ponieważ nie zawiera pytania. W obszarze prawa dotyczącego zamówień publicznych, precyzyjne formułowanie pytań jest szczególnie ważne.

Jeśli chodzi - przede wszystkim - o to, czy wartość przedmiotowego zamówienia przekracza próg określony w dyrektywach 92/50 i 93/36, należy pamiętać, że art. 177 Traktatu opiera się na wyraźnym rozgraniczeniu funkcji sądów krajowych i Trybunału Sprawiedliwości, co oznacza, że dokonując wykładni lub orzekając o obowiązywaniu przepisów wspólnotowych, Trybunał Sprawiedliwości może się opierać tylko na faktach przedstawionych mu przez sąd krajowy (patrz w szczególności sprawa C-30/93, AC-ATEL Electronics Vertriebs przeciwko Hauptzollamt Munchen-Mitte [1994] WE 2305, pkt 16).

W tym kontekście, nie do Trybunału Sprawiedliwości, a do sądu krajowego należy ustalenie faktów które były przyczyną sporu oraz określenie skutków, jakie pociągną one za sobą w wyroku, który ma zostać wydany (AC-ATEL Electronics Vertriebs, sprawa powoływana powyżej, pkt 17).

Choć jest więc prawdą, że metoda obliczania wartości zamówienia jest określona przepisami Wspólnoty, tj. art. 7 dyrektywy 92/50 i art. 5 dyrektywy 93/36 sąd krajowy, dokonując wykładni, może, w razie potrzeby, przedstawiać pytania o wykładnię co najmniej na podstawie art. 177 Traktatu, w związku ze stosowaniem przez sąd krajowy przepisów wspólnotowych w konkretnej sprawie. Taki wniosek nie jest możliwy bez całościowej oceny okoliczności faktycznych sprawy (patrz sprawa C-320/88, Staatssecretaris van Financien przeciwko Shipping and Forwarding Enterprise Safe [1990] ECR I-285, pkt 11).

Wynika z tego, że Trybunał nie może zastąpić swą własną oceną obliczenia wartości zamówienia dokonanego przez sąd krajowy i wyciągnąć na podstawie tej własnej oceny wniosku, że przekazanie zagadnienia celem wydania wstępnego rozstrzygnięcia jest niedopuszczalne.

Następnie, należy wskazać, że w kontekście art. 177 Traktatu Trybunał nie jest właściwy ani w kwestii wykładni przepisów krajowych ustaw i aktów normatywnych niższego rzędu, ani co do ich zgodności z prawem Wspólnoty, może natomiast przedstawić sądowi krajowemu wykładnię prawa wspólnotowego, która umożliwi temu sądowi rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w rozpoznawanej przez niego sprawie (sprawa 17/92, *Federacion de Distribuidores Cinematograficos przeciwko Hiszpanii* [1993] ECR I-22-39, pkt 8).

Wreszcie, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, tylko Trybunał, w sytuacji, kiedy pytania są sformułowane nieprecyzyjnie, może określić na podstawie wszystkich informacji dostarczonych przez sąd krajowy i dokumentów głównego postępowania te kwestie prawa wspólnotowego, które wymagają wykładni w związku z przedmiotem postępowania (sprawa 251/83 *Haug-Adrion przeciwko Frankfurter Versicherungs-AG* [1984] ECR 4277, pkt 9, oraz sprawa 168/95 *Arcaro* [1996] ECR I-4705, pkt 21).

W świetle informacji zawartych we wniosku należy rozumieć, że sąd krajowy pyta w istocie rzeczy o to, czy przepisy prawa wspólnotowego dotyczące udzielania zamówień publicznych mają zastosowanie w sprawie, w której organ lokalny powierza dostawę produktów i wykonywanie usług konsorcjum, którego jest członkiem, w okolicznościach takich jak te, które zostały ustalone w głównym postępowaniu.

Przekazanie celem rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego należy więc uznać za dopuszczalne.

Istota sprawy

Z treści postanowienia o przekazaniu wynika, że władze miasta Viano powierzyły AGAC, jednym aktem, zarówno wykonywanie pewnych usług, jak i dostarczanie pewnych produktów. Nie jest też kwestionowane to, że wartość tych produktów przewyższa wartość usług.

Z treści art. 2 dyrektywy 92/50 wynika a contrario, że jeśli zamówienie publiczne dotyczy zarówno produktów w rozumieniu dyrektywy 93/36, jak i usług w rozumieniu dyrektywy 92/50, dyrektywa 93/36 ma do niego zastosowanie, jeśli wartość zamawianych produktów przewyższa wartość usług.

Po to by udzielić satysfakcjonującej odpowiedzi sądowi krajowemu, który zadał pytanie, Trybunał Sprawiedliwości może, jeśli uzna to za niezbędne, rozważyć przepisy prawa wspólnotowego, do których sąd krajowy nie odwołał się w swym pytaniu (sprawa 35/85 Procureur de la Republique przeciwko Tissier [1986] ECR 1207, pkt 9, oraz sprawa C-315/88 Bagli Pennacchiotti [1990] ECR 1323, pkt 10).

Wynika z tego, że po to by dokonać wykładni prawa wspólnotowego, które może pomóc sądowi krajowemu w przedmiotowej sprawie, niezbędne jest zinterpretowanie przepisów dyrektywy 93/36, nie zaś art. 6 dyrektywy 92/50.

Po to by stwierdzić, czy organ lokalny powierzający dostawy produktów konsorcjum w którym uczestniczy ma obowiązek przeprowadzenia przetargu zgodnie z dyrektywą 93/36, trzeba rozważyć czy powierzenie takiego zadania jest zamówieniem publicznym na usługi.

Jeśli tak, oraz jeśli szacunkowa wartość zamówienia bez VAT wynosi co najmniej 200.000 ECU, dyrektywa 93/36 ma zastosowanie. To czy dostawca jest czy nie jest podmiotem zamawiającym nie ma tu decydującego znaczenia.

Należy wskazać, że jedyne dopuszczalne wyjątki od stosowania dyrektywy 93/36 są w jej treści wymienione wyraźnie i wyczerpująco (patrz, z powołaniem się na dyrektywę 77/62, sprawa C-71/93, Komisja przeciwko Hiszpanii [1993] ECR I-5923, pkt 10).

Dyrektywa 93/36 nie zawiera przepisu będącego odpowiednikiem art. 6 dyrektywy 92/50, która wyłącza ze swego zakresu zamówienia publiczne udzielane w pewnych warunkach podmiotom zamawiającym.

Należy również zauważyć, że ustalenie to nie wpływa na obowiązek stosowania z kolei przez te organy zamawiające procedur przetargowych określonych w dyrektywie 93/36.

Działając jako organ lokalny, władze miejskie Viano są podmiotem zamawiającym w rozumieniu przepisu art. 1 lit. (b) dyrektywy 93/36. Następnie, do sądu krajowego należy

stwierdzenie, czy stosunek pomiędzy władzami miejskimi Viano a AGAC spełnia także inne warunki zawarte w dyrektywie 93/36 i dotyczące zamówień publicznych na dostawy.

Jest to, zgodnie z treścią art. 1 lit. (a) dyrektywy 93/36, pytanie o to czy przedmiotowe zamówienie prowadzi do zawarcia umowy odpłatnej, pisemnej, oraz obejmującej między innymi kupno produktów.

W omawianej sprawie panuje zgoda co do tego, że AGAC dostarcza produkty, a mianowicie paliwo, władzom miejskim Viano, w zamian za wynagrodzenie.

Jeśli chodzi o to czy mamy do czynienia z zamówieniem, sąd krajowy powinien stwierdzić, czy taka umowa została zawarta pomiędzy dwoma odrębnymi podmiotami.

W związku z tym, zgodnie z przepisem art. 1 lit. a) dyrektywy 93/36, wystarcza w zasadzie, jeśli umowa zostaje zawarta pomiędzy z jednej strony organem lokalnym, z drugiej zaś osobą z prawnego punktu widzenia inną niż organ lokalny. Może być inaczej tylko w wypadku, gdy organ lokalny ma w stosunku do danej osoby uprawnienia podobne do uprawnień przysługujących mu wobec jego własnych wydziałów, oraz, jednocześnie, osoba ta wykonuje istotną część działalności organu, wraz ze sprawującym nad nią taką kontrolę organem lub organami.

Na zadane pytanie trzeba więc odpowiedzieć, że przepisy dyrektywy 93/36 mają zastosowanie w wypadku, w którym podmiot zamawiający, taki jak organ lokalny, planuje zawarcie na piśmie, z podmiotem formalnie od niego odrębnym i niezależnym jeśli chodzi o podejmowanie decyzji, umowy odpłatnej o dostawę produktów, niezależnie od tego czy organ ten jest sam podmiotem zamawiającym.

Decyzja o kosztach

Koszty

Koszty poniesione przez rządy włoski, belgijski, francuski i austriacki oraz przez Komisję, która przedstawiła Trybunałowi uwagi, nie podlegają zwrotowi. Ponieważ niniejsze postępowanie jest dla stron postępowania głównego elementem procesu przed sądem krajowym, rozstrzygnięcie o kosztach należy do tego sądu.

Sentencja orzeczenia

Opierając się na takich podstawach,

TRYBUNAŁ

(Piąta Izba),

w odpowiedzi na pytania skierowane do niego przez Tribunale amministrativo regionale per l'Ad Rady 93/36/EWG z 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy mają zastosowanie w wypadku, w którym podmiot zamawiający, taki jak organ lokalny, planuje zawarcie na piśmie, z podmiotem formalnie od niego odrębnym i niezależnym, jeśli chodzi o podejmowanie decyzji, umowy odpłatnej na dostawę produktów, niezależnie od tego czy organ ten sam jest podmiotem zamawiającym.